కథలు

ఒక పతివ్రత

ఇది నా జీవితంలో విపరీతమైన సంఘటన. ఇందులో నా తప్పేమీ లేక పోయినప్పటికీ, ఇది నా జీవితానికి కళంకం తెచ్చింది. ఇది జరిగి ఇప్పటికి పది సంవత్సరాలయింది. దీని ఫలితం ఇంకా నన్ను వెంటాడి, నాకు నిద్రాహారాలందూ, ఇతర ఐహిక వాంఛలందు విముఖత్వం కలిగిస్తున్నది. అన్నిటికన్నా నన్ను బాధిస్తున్నది స్త్రీ వైముఖ్యం. నన్ను ప్రకృతి బ్రహ్మచర్యానికి నిర్దేశించలేదు. కాని ఇంతకాలం నించీ చేస్తున్న పనే అది. దాపరికం ఎందుకు? నేను ఆడదాన్ని చూసి పూర్తిగా బెదిరిపోయినాను! నా బెదురు పోగొట్టగల స్త్రీజాతి లేకపోలేదు. కాని ఆ సందుల్లో అడుగు పెట్టటానికైనా నాకు నైతికమైన గుండె నిబ్బరం లేదు. నేనట్లా పుట్టలేదు.

ఈ అనుభవం పగవాడికైనా వద్దు!

నేనిది మొదటిసారి కాదు రాయబూనటం. బిడియం విడిచి నా సంగతి నేను రాసుకోగలగటానికి శక్తి ఇచ్చాడు కాడు భగవంతుడు. అట్లా రాసి సంతోషించే మనస్తత్వం ఆ భావకులకే అవగతం కావాలి. కాని జరిగిందంతా ఒక్కసారి లోకానికి వెల్లడిచేస్తే నా మనస్సు చాలా తేలికవుతుందని అంతరాత్మ చెబుతున్నది. చేస్తున్నాను నా పదమూడో ప్రయత్నం! తగిన మనోబలం ఇవ్వమని భగవంతుణ్ని ప్రార్థిస్తున్నాను.

నేనింకా బాల్యదశలో ఉండగానే, నాకింకా పాతివ్రత్యమంటే ఏమిటో తెలీక మునుపే, నా భార్య పతివ్రత కాబోతుందని ఎరుగుదును. నా జాతకం రాసినాయన ఆ ముక్క రాశాడు! అప్పటికింకా పుట్టని పిల్లనప్పుడే పవిత్రంగా భావించుకోవటం మొదలుపెట్టాను!

మా నాన్న చేసిన అపాత్రప్పనుల్లో నా వివాహం ఒకటి. అతి స్వల్ప విషయాల కోసం ఉభయ పార్టీలవారూ అతి దారుణంగా దెబ్బలాడుకున్నారు. అప్పటికి మా నాన్న ఇంచుమించుగా నాకు రెట్టింపు వయసువాడు. మా మామగారు నాకు మూడింతల వయసూ. పదింతల అనుభవమూ కలవాడు. అనుభవం వల్ల కూడా అజ్ఞానమూ, అవివేకమూ నశించవేమోననుకున్నాను.

ఈ తగాదాలు వైరంగా పరిణమించి నా మనసును ఆందోళన పెట్టినై. వివాహానంతరం ఆ రెండు మూడు సంవత్సరాల కాలం అచ్చుట్లూ ముచ్చుట్లూ లేకుండా పోవటమే కాక, నా పతివ్రతను నేను ఏ పండగ మిష మీదనో చూసుకోటం లేకపోగా, ఆ రెండు మూడు సంవత్సరాల గడువును అతీ గతీ లేకుండా పొయ్యేటట్టూ, నే నేదైనా తెగబడి చేసే దాకా, నలుగురయినవాళ్లకూ ఎదురు తిరిగేదాకా నాకూ నా భార్యకూ ఎడబాటు తప్పనట్టూ కనిపించింది. పూర్వమల్లేనే ఇక ముందు కూడా నలుగురి చేతా బుద్ధిమంతుడనిపించుకోవాలంటే చచ్చు వెధవగా ఉండటం తప్పదని కూడా తేలిపోయింది. ఈ విధంగా నా అభిప్రాయాలు మారిపోతున్నప్పటికీ, అదివరకు మంచిగా కనబడ్డదిప్పుడు చెడుగా నిర్ధారణ అవుతున్నప్పటికీ నా ప్రవర్తనలో ఎటువంటి మార్పు చేసుకోలేకపోయిన అసమర్థుణ్ని నేను. అదేపనిగా పెట్టుకుని ఇంతకాలం నించీ నా వంటి అసమర్థులను ప్రతిరోజూ లెక్క లేనంతమందిని కనిపెడుతున్నాను. మన సంఘం యావత్తూ నావంటి అసమర్థులతో నిండినట్టు కనిపిస్తుంది. మన అభిప్రాయాలకు అనుగుణంగా ప్రవర్తన మార్చుకుని అసమర్థత దులిపేసుకోటం మాటలతో సులభంగానే అవుతుంది. కాని ఆచరణలో పెట్టటానికి ఎంతో బుద్ధి బలమూ, ఆత్మగౌరవమూ కావాలి. అంతే, చెప్పటానికీ చెయ్యటానికీ భేదం. చెప్పటం బాగా చాతయినవాళ్లు ఏ కారణం వల్లనో బుద్ధిబలానికీ ఆత్మగౌరవానికీ ప్రాముఖ్యం ఇవ్వకుండా ఉంటున్నారు. బాగా ఆలోచించగా మన జాతి వెనకబడి ఉండటం ఇతర జాతుల కన్న మనం తక్కువ తెలుసుకున్న వాళ్లం కావటం కాదని తోస్తున్నది. మన జాతికి ముఖ్యంగా ఆత్మగౌరవం ఏనాడు పూర్తిగా కలుగుతుందో ఆనాడు మనం ఇతర జాతులన్నిటినీ మించి ముందుకి పోతాం. అంతదాకా మనకు కావలసిన వాళ్లు చెప్పగలవాళ్లు కానే కాదు; చెయ్యగలవాళ్లు! ఈ లోపుగా మన సారస్వతం ఎంత అభివృద్ధి చేసుకున్నా అది ఇతర జాతుల మెప్పు సంపాదిస్తుంది కాని మనకేమీ ఉపకరించదు!

నాకు పార్వతీశంతో పరిచయం కలిగింది గుంటూరులో. నా కక్కడ తాలూకా ఆఫీసులో ఆరు నెల్లు ఆక్టింగ్ గుమాస్తాగా ఒక పెద్దమనిషి సిఫారసు మూలాన లభించింది. ఆఫీసుకూ, హోటలుకూ కూడా దగ్గిరలోనే ఉండేటట్టు అరండల్‌పేట పోస్టాఫీసు చుట్టు పక్కల గదికోసం వెతకటం ప్రారంభించాను. నాకు నచ్చిన గది ఒకటి కనబడ్డది. గది చాలా విశాలంగా ఉండటమే కాక అద్దె నాలుగు రూపాయలే కావటం ఒకటీ, ఇంట్లో ఒక వృద్ధురాలూ ఆవిడ కుమారుడూ (కాలేజీలో చదువుకుంటున్నాడప్పుడు) మాత్రమే ఉండటం వల్ల బావికీ దొడ్డికీ స్వేచ్ఛగా వెళ్లుతుండటానికి ఆటంకం లేకపోవటం ఒకటీ, గది వాకిలి ఇంటివారితో సంబంధం లేకుండా వీథి మీదికి ఉండటం ఒకటీ నాకు చాలా తృప్తికరంగా ఉన్నై. కాని ఇంటావిడ ఒక కండిషను పెట్టింది.

“రేపు ఉదయం ఏ మాటా చెబుతాన్నాయనా! పది పన్నెండు రోజుల కింద ఇంకో అబ్బాయి వచ్చి ఈ రోజు సాయంతరం లోపలే ఏ మాటా చెబుతాను; అంత దాకా ఎవరికి మాట ఇవ్వవద్దని చాలా చాలా చెప్పి పోయినాడు. మళ్లీ కనిపించలేదు. బహుశా రాడనే తోస్తుంది. మరి ఆ గడువులోపల నీకెట్లా మాట ఇవ్వను?” అన్నదావిడ. “సరే లెండి! ఫరవాలేదు!” అని నేను నిశ్చింతగా వెళ్లిపోయినాను. ఆ కుర్రవాడు మళ్లీ రావచ్చాడా అని నా ధైర్యం. మర్నాడు నేను వెళ్లేటప్పటికి గది ఆక్రమించబడి ఉంది!

నాకు పూర్తిగా ఆశాభంగమయింది. ప్లాటుఫారం మీద అడుగు పెడుతూండగా రైలు సాగిపోయినవాడు పోతున్న రైలు వంక నిరర్థకంగా చూస్తూ నిలబడ్డట్టు నేను నిష్ప్రయోజనంగా కొంచెంసేపు ఆ గది ముందు తారట్లాడాను. ఇంతలో అతను నన్ను చూసి లోపలికి ఆహ్వానించి సంభాషణలోదించి జరిగిందంతా తెలుసుకున్నాడు. ఆ కాస్త సంభాషణలోనే నాకతని మీద మంచి అభిప్రాయం ఏర్పడ్డది. మొదటి సంగతి అతను స్నేహపాత్రుడు. ఎక్కడికి పోయినా ఎక్కువ ప్రయత్నం అవసరం లేకుండా గౌరవం పొందగలవాడల్లే కనిపించాడు. అతని వయస్సు నాకంటె రెండు సంవత్సరాలు పెద్ద. అంతే! అయినా అతనిముందు నాకు నేనే వృద్ధుణ్ణనిపించాను. అతను ఆరోగ్యంతోనూ బలంతోనూ పొంగిపోతున్నాడు. అతని మెడ చాలా బలిష్టంగా ఉంది. అతను వేసుకున్న మల్లు లాల్చీ అతని దండలనూ ఛాతిని దాచలేకుండా ఉందన్నమాట. అతని నడుము ఇరవై నాలుగంగుళాలు మించి ఉండదు. అసలిన్ని బాహ్య లక్షణాలు వర్ణించటం అనవసరం. ఇద్దరు మనుష్యులకు పరస్పరాకర్షణ కలగటానికి భాషాతీతమైన విషయాలనేకం ఉంటై.

ఒక్క నిమిషం లోపలే మా సంభాషణ అయిపోయింది. పైన మరో అర నిమిషం అనవసరంగా కూర్చుని ఒక నిట్టూర్పు విడిచి లేచాను. గది వెతుక్కోవలసిన పని అట్టే ఉంది మరి. నేను కాళ్లీడ్చుకుంటూ గుమ్మందాకా పోయిన తరువాత అతను నన్ను పిలిచి అనుమానిస్తూ ఇద్దరం ఒక గదిలో ఉండటం అసంభవమౌతుందా అన్నాడు. నాకా ఆలోచన తట్టనేలేదూ! లోపల ఉత్సాహం అణుచుకుని ఎందుకవుతుందన్నాను. ఒకరి తరవాత ఒకరు లాభాలు కూడా కనిపెట్టాం.

“అద్దె రెండు రూపాయలే అవుతుందీ!”

“అవును ఒకళ్ల కొకళ్లు తోడుగా ఉంటాం!”

“అవును, కంపెనీగా ఉంటాం - ఒంటరిగా బిక్కు బిక్కుమంటూ ఉండేకన్న!”

“గది ఒకళ్లకే చాలా ఎక్కువ కూడానూ!”

ఆ సాయంత్రం నేను కూడా ఆ గదిలో ప్రవేశించాను.

పార్వతీశం నాకు కొత్తరకం మనిషి. కొత్త అనుభవం కూడానూ!

అటువంటి మనిషిని నే నంతకు పూర్వంగాని తరవాత కాని చూడలేదు. అతనితో పరిచయం కలుగుతున్న కొద్దీ అతనిలో నా వంటివాడు నేర్చుకోవలసిన విషయాలు చాలా కనపడ్డై. ఈ విధంగా అతని మీద నాకభిమానం ఎక్కువవుతూండగా అతన్ని గురించి దారుణమైన సంగతి తెలిసింది. తెలిసిందేమిటి? అతనే చెప్పాడు - తనకు చుట్టుపక్కల నలుగురైదుగురాడవాళ్లతో ఇలాకా ఉందని!

నేనంతకు పూర్వం వ్యభిచారం చాలా చెడ్డదనే నమ్మకంలో ఉండి, అంత చెడ్డది కాకపోవచ్చును, దేశకాల పాత్రాలను బట్టి అని అనుమానమైనా లేకపోవటం వల్ల, దాన్ని గురించి ఆలోచించిన పాపాన పోయిన వాణ్ని కాను. ఇప్పుడిక తప్పకపోయింది. ఎందుచేతంటే, నేను త్వరగా అభిప్రాయం మార్చుకునే వాణ్ని కాను మరి. రంకుతనం చెడ్డదనే అభిప్రాయం మార్చుకోటం ఎంత ఇష్టం లేదో, అతను పెద్ద మనిషి అన్న అభిప్రాయం మార్చుకోటం అంతకన్న ఇష్టం లేదు. నిజం విచారిస్తే మొదటి అభిప్రాయం నాది కాదు, రెండోది నా సొంతం. ఆత్మగౌరవాన్ని గురించి ఉపన్యాసం ఇన్నిసార్లు నాకు నేనే ఇచ్చుకున్న నేను ఇంత స్వల్ప విషయంలోనే దాన్నెందుకు పోగొట్టుకోవాలి? నాది కాని అభిప్రాయం మీద గౌరవం చేత నా సొంత అభిప్రాయాన్ని ఎందుకు మార్చుకోవాలనిపించింది.

ఆలోచించగా ఆలోచించగా రంకుతనానికి మూడభ్యంతరాలు కనబడినై. ఒకటి, రంకుతనం అవినీతి. అందుచేత ఆ పనిచేసే పురుషుడి భార్య మనస్సూ, స్త్రీ భర్త మనస్సు వ్యథపొందుతై. దానికి తగిన కారణం ఉన్నా లేకపోయినా, వ్యథ పొందటం నిజమే కనక అవినీతి అనటానికి సందేహం లేదు. రెండు, రంకుతనం వల్ల ఒకరు కన్న పిల్లలు మరొకరి పాలపడటానికి అవకాశం ఉంది. ఇది ఆలోచించిన కొద్దీ దారుణంగా కనబడ్డది. మూడు, ఒకరి నించి మరొకరికి వ్యాధులూ అవీ పంపకం కావటం. దాన్ని గురించి ఆలోచించబుద్ధయినా పుట్టలేదు. పార్వతీశాన్ని వాదనలోకి దింపితే ఈ మూడు కారణాలూ ఎట్లా తోసేస్తాడో అర్థం కాలేదు. అంతవరకూ అతని పెద్దమనిషి తనానికి భంగం కలుగుతున్నదనే భావించవలిసొచ్చింది తప్పనిసరిగా.

కాని తీరా ఈ విషయం తెల్సిం తరవాత పార్వతీశం నాకు ఊపిరి తిరగకుండా మాట్లాడాడు.

"ఒకరకం స్త్రీ పురుష సంయోగం తీసుకుని అదే రంకుతనమని నమ్ముతున్నావు! నే నది అంగీకరించను. యాభై ఏళ్లవాడు మూడోపెళ్లి చేసుకుని ఆ పిల్ల ఇష్టాయిష్టాలు విచారించకుండా ఆవిడతో సంసార సుఖం పొందటం రంకుతనం కన్నా ఘోరంగా కనిపిస్తుంది నాకు. అది చెరచటమేనంటాను. అది నీతయితే నే నాచరించేది అంతకన్నా

వెయ్యిరెట్లు ధర్మం. నా రంకుతనంలో – నువ్వన్నమాటే అంగీకరిస్తాను – అనేక భార్యాభర్తల కలయికల్లో లేని సౌందర్యం ఉంది. నాకు స్త్రీ అవసరం లేందీ ఇల్లు బయలుదేరను. అప్పుడు కూడా నాకోసం కనిపెట్టుకుని ఉన్న ఆడదాని దగ్గరకే పోతాను. నా రంకుతనంలో కక్కుర్తిలేదు. నాలో వెర్రి లేదు. నా సుఖం వెంట పశ్చాత్తాపం గాని, అసూయగాని, ఏ ఇతరమనో జాడ్యం గాని లేదు. మనస్సుకు కాని శరీరానికి కాని జబ్బు చెయ్యని ఆనందం. దాన్లో ప్రేమ కూడా ఉంది. ఒక్క భార్య ఎదురుగా కూర్చుని ప్రేమ ఎక్కడుంది అని తల పగిలేటట్టు ఆలోచించే వాడికన్న నే నెంత నయం! నన్ను ప్రేమ అనేక రూపాలతో ఎదుర్కుంటుంది!

"నువ్వు చెప్పే నీతి ఆడదాన్నీ మగవాణ్నీ ఆజన్మాంతం కట్టేసి చెప్పరాని బాధ తెస్తుంది. ఏ స్త్రీని ఎప్పుడు వదిలెయ్యాలో నాకు తెలుసు. నీకు భయంకరంగా ఉంటుంది. కాని మా ఇద్దరికీ మంచిదని తెలిసినప్పుడే నే నటువంటి పని చేస్తాను.

"అదీ కాకుండా ఈ విషయం నీతి యావత్తూ విశదంగా తెలుసుకునే దాకా ఇది నీతి ఇది కాదని చెప్పరాదు. రోగాలున్న వాడి భార్య వాడితో కాపరం చెయ్యకపోవడం నీతా కాదా? నువ్వాలోచించ లేదు! స్త్రీ పురుషులు అన్యోన్యంగా ప్రేమించుకుని మూడో కంటి వాడికి తెలీకుండా రంకుతనం చెయ్యటం నీతా కాదా? ఆలోచించలేదు! రహస్యంగా పిల్లలను కని ఇంకోరి భారం మీద వదిలిపెట్టటం నీతి కాదు! సరే, మూడు జన్మాల దరిద్రుడు సాలుకో పిల్లను కనటం నీతా అవినీతా? ఆలోచించలేదు!

"నువ్వు ఒక్క విషయం ఆలోచించలేదోయ్! నీతి ఒక్కడివల్ల ఆచరణలోకి వచ్చేది కాదు. అది సంఘం మీద ప్రసరించి నాగరికతనూ, సంఘాన్నీ వృద్ధి చెయ్యాలి. ఈ లోపల నేను రోగాలు తగలకుండా, నా వల్ల ఇతరులకు గర్భాలు రాకుండా నా చాతనైన జాగర్త పడటం లేదనుకోకు!

"ఇదంతా నాకు పట్టలేదు. నా కల్లా ఒక్కటే దిగులు! ఈనాటి వరకూ నాకు దొరికే ఆడవాళ్ల విషయంలో నేను పొరపాటు పడటం లేదు. మరేం లేదు. తాత్కాలికంగా కలుసుకున్న కాస్సేపూ అవతల మనిషికి నా మీద పూర్తయిన ప్రేమ ఉండాలి. అటువంటి మనిషి కాదని మొదటి చూపులోనే తోచిందా ఆవిడ రంభగానీ, తిరిగి అటు చూడను. ఇంతవరకూ నా ఇన్‌స్టింక్ట్ సరిగానే పనిచేస్తున్నది. పొరపాటున నా మీద ఇష్టం లేని మనిషిని సమీపించి ఒకసారి చివాట్లు పడ్డాననుకో! ఇక నన్ను నేను క్షమించుకోగలనా! తరవాత ఆత్మహత్య చేసుకోటం తప్ప గతిలేదు. నాకంత అభిమానం ఉంది. ఇంతవరకటు వంటి పరాభవం జరగలేదు. ఏ క్షణం జరిగినా జరగవచ్చును! ఒకడు నా చెయ్యి చూసి నిన్ను స్త్రీ మోసగిస్తుందని చెప్పాడు. తనకు పామిస్ట్రి బాగా రాదని కూడా ఒప్పుకున్నాడు. కాని నన్నామాట మధ్య మధ్య బాధిస్తూంటుంది, బ్రదర్!"

నేనతని ధోరణికి దిగ్భ్రమ చెందాను. ఇటువంటి ఉపన్యాసం నేనెన్నడూ వినలేదు.

"అయితే ప్రేమను గురించి నీ అభిప్రాయం లోకాభిప్రాయానికి భిన్నంగా ఉన్నట్టు కనిపిస్తుందే?" అన్నాను.

"లోకం ఊహించుకునే ప్రేమ పద్యాలల్లటానికీ, రైల్వే నవలలు రాయటానికీ మాత్రమే పనికొస్తుంది. నేను ప్రేమ అనేది నా అపరిపూర్ణత్వానికి పరిపూర్ణమైనది. అది ఎక్కువ భాగం శరీర సంబంధమైనది. నాతో సంబంధమున్న ఆడవాళ్లను గురించి నేను పూర్తిగా తెలుసుకోను. తెలుసుకున్న ఉత్తర క్షణం ప్రేమ పలాయనం అవుతుంది. ఈ తెలుసుకోవటం మనిషి లోపాలకే కాక ఒక్కొకసారి మంచి గుణాలక్కూడా వర్తిస్తుంది. ఒకప్పుడు నాతో సంబంధం గల అమ్మాయి నా ఎదట తన అవినీతిని దూషించుకుంది. వెంటనే నేను ఆమెను వదిలిపెట్టి వచ్చేశాను. నా కామెను చూస్తే కోపం రాలేదు. కాని ఇక మా ఇద్దరికీ తాత్కాలికంగానైనా సంపూర్ణమైన ప్రేమ కలగదని నేనెరుగుదును!"

ఉత్త ఉపన్యాసం వినటం అట్టే కష్టమనిపించలేదు. కాని, రంకు పురాణం ఎత్తగానే నాకు వికారం ప్రారంభమైంది. నా మొహంలో అతనేదో మార్పు గ్రహించి ఉండాలి! వెంటనే విషయం మార్చాడు.

"మరో ముఖ్యమైన విషయం" అన్నాడతను. "అనేకమంది ఈ విషయంలో శీలవంతులనిపించుకునే వాళ్లు తమ శీలాన్ని స్త్రీ సంపర్కమనేది జీవితంలో లేకుండా చేసుకుని ఆడదానికి మైలు దూరంలో నైనా ఉండక దక్కించుకుంటారు. వాళ్లకు మాతృత్వం ఏమిటో ఎన్నటికైనా తెలుస్తుందా? అసంభవం. నేను నా తల్లి మాదిరిగా ప్రేమించగల స్త్రీ కనీసం ఒకతె ఉంది. నా కన్న రెండేళ్లు చిన్నది. నమ్ముతావా! ఆవిడ నా మనస్సును పై నుంచి కిందికి చదవగలదు. నా మంచి చెడ్డలు ఆవిడ దగ్గిర దాచలేను. ఆవిడ నాకన్న ఎంతో అబల. ఆవిడ దగ్గిర ఉంటే నాకు కొండ ఉన్నట్టుంటుంది! మనస్సుకు ఆందోళన కలిగినప్పుడల్లా వెళ్లి వాళ్లింటో పదిరోజులుండి వస్తుంటాను!"

ఈ విషయమై అతని దగ్గిర మళ్లీ సంభాషణ తేలేదు నేను. అతను చెప్పిన ముక్కలు హరించుకుంటూ చాలా రోజులు గడిపాను.

నా ఉద్యోగం ఇంకా నెలరోజులతో ఆఖరవుతుందనగా జరిగిందా ఘోరం!

ఆ రోజుల్లో పార్వతీశంలో మార్పు గ్రహించాను. అతను యథాప్రకారం రాత్రి ఇల్లు వదిలిపోవటం మానుకున్నాడు. దానికి బదులు ప్రతి రోజూ సూర్యాస్తమయం వేళ ఎక్కడికో వెళ్లి దీపాలు పెట్టగానే రావటం మొదలుపెట్టాడు.

ఒకరోజు అతనింటికి రాగానే "కొత్తపద్దా?" అని అడిగాను.

అతను కాస్సేపు నా వైపు పరధ్యానంగా చూసి "నాలో ముసలివాడి లక్షణాలు కనిపిస్తున్నయ్యా?" అని అడిగాడు.

ఏమట్లా అడుగుతున్నావన్నాను.

"మరేం లేదు. కొంచెం ఉటోపియనయిపోతున్నానేమో అని భయం వేస్తున్నది. అది తప్పకుండా వార్ధక్య లక్షణమే!"

"ఏం?"

"ఎవరో పిల్లను చూసి నాకీ పిల్ల లభిస్తే ప్రపంచమే అక్కర్లేదనుకోటాన్నేమంటావు? నాకిటువంటి దింత వరకూ ఎన్నడూ జరగలేదు."

"ఇప్పుడు జరిగిందా?"

అతను కాస్సేపు గంభీరంగా ఉన్నాడు. కాని చూస్తుండగానే అతనిలో నేనెన్నడూ గమనించని ఉద్రేకం వచ్చింది. "ఆ పిల్ల కోసం గుండె కోసేసుకుంటానోయి! నాకు ముసలి తనం లేదూ ఏమీ లేదూ! ఆ పిల్ల నా భార్య అయి ఉంటే నేను పరస్త్రీ వంక చూడకపోయి ఉందును! ఛీ! ఏం బతుకిది...? (నవ్వుతూ) కీచకుడికి ద్రౌపదిని చూడగానే ఇట్లాగే అనిపించిందేమో?"

నేను అప్రయత్నంగా "అదేం పోలిక?" అన్నాను.

ఆ తరవాత ప్రతిరోజూ అతనిలో మార్పు గమనిస్తూ వచ్చాను. ఒకరోజు ఉత్సాహంగా పొంగి పోతూండేవాడు. ఒకరోజు పలకరిస్తే కళ్లనీళ్ల పర్యంతం అయేటట్టుండేవాడు. "స్త్రీ వ్యసనమయింది. ఉన్మాదం తలకెక్కింది!" అనుకున్నాను. అతన్ని ఏవిధమైన ప్రశ్నలూ వెయ్యలేదు నేను.

గురువారం నాడు సాయంకాలం అతను నాతో "ఇది దుర్భరం అవుతున్నది. మా సీతమ్మను చూసి రావాలి?" అని ఇల్లు వదలిపెట్టి పోయినాడు. ఆ రాత్రి అతను అమిత సంతోషంగా ఉన్నాడు – పెన్నిధి దొరికినవాడల్లే! ఆమాటే అడిగాను. దొరకనే దొరికిందన్నాడు.

మర్నాడు సాయంకాలం అతను వెళ్లిన పావుగంటకే తిరిగి వచ్చాడు. అతని ఆనందం వర్ణనాతీతం!

ఆ రాత్రి అతను పెళ్లికొడుకల్లే ముస్తాబయినాడు. గడియారం చూసుకుంటూ కాలు నిలవకనేమో అటూ ఇటూ బోనులో మృగమల్లే పచార్లు చెయ్యటం మొదలుపెట్టి పది కాగానే బోనులో నించి వదిలిపెట్టిన ఎలికల్లే బయటికి జారుకున్నాడు.

పదకొండయింది. నాకు నిద్ర పట్టలేదు. అతను వచ్చేవరకూ మేలుకుని ఉండటం మర్యాదగా ఉండదు. నేనతనికి ఉత్సాహభంగం ఏవిధంగానూ కలిగించలేదు అంతవరకూ. అతను వచ్చే వరకూ నేను మేలుకుని ఉండటం కూడా అతని మనస్సుకు కష్టం కలిగించవచ్చును. పదకొండున్నర అయింది. కళ్లు మండుతున్నా నిద్దర మాత్రం వచ్చేటట్టు లేదు. నా ఆలోచనకు దారీ తెన్నూ లేదు. పన్నెండు!

బయట అడుగుల చప్పుడు, నేను నిద్రలో ఉన్నట్టు పడుకున్నాను.

"ఎవరండీ లోపల?"

"ఎవరది?" అంటూ నేను పక్కమీద లేచి కూర్చున్నాను.

"నేను డాక్టరు గారి నౌకర్ను. మీ పార్వతీశంగారు బతికేట్టు లేడండి. మిమ్మల్ని డాక్టరుగారు దబ్బున రమ్మన్నారు."

ఈ మానవ ప్రకృతి కొన్ని కొన్ని విషయాల్లో మారదేమోననిపిస్తుంది. వాడు స్పష్టంగా పార్వతీశమని చెబుతూంటే నేను పార్వతీశం కాదని నా మనస్సును రెండు నిమిషాలు నమ్మించాను. అప్పుడు ఒక్కసారిగా దడ పుట్టుకొచ్చింది. వణుకుతూ లేచి తలుపు దగ్గిరిగా వేసి వాడి వెంట రొప్పుతూ నడుస్తూ సంగతి కనుకున్నాను. బ్రాడీపేటలో గుడికి సమీపంలో ఎవరో పడి ఉన్నట్టు చూసి పక్కనే ఉన్న బండి మీద డాక్టరుగారింటికి చేర్చాడుట ఒక పెద్ద మనిషి. ఎవరో పార్వతీశాన్ని గట్టి కర్రతో వెనకనించి బలంగా కొట్టారు. తల అడుచుకుపోయింది. బతకటం అసంభవం! నాకు చెమటతో బట్టలు తడిసిపోయినై.

నేను వెళ్లేటప్పటికి అంతా మించిపోయింది. డాక్టరుగారు కాగితం మీద పార్వతీశం నోటివెంట వచ్చిన మాటలు రాసి పెట్టి చూపించాడు. "అనుకున్నంత పనీ అయింది. బతకటం అనవసరం. మా సీతమ్మను చూస్తే–" ఇంకా ఏమిటో గొణిగాడట. డాక్టరుగారికి స్పష్టంగా తెలీలేదు.

డాక్టరుగారి కుర్రవాడు శవం మీద గుడ్డతీశాడు. ఆ దృశ్యం చూడగానే నాకు మూర్ఛవచ్చేటట్టయింది. కళ్లలోకి నీళ్లు దిగి అదృష్టవశాత్తూ చూపునడ్డుకుంది. నేను తల పక్కకు తిప్పుకోగానే వాడు మళ్లీ గుడ్డ కప్పేశాడు.

అంత సాహసం ఎవరు చేశారో తెలీనేలేదు! అర్థం లేకుండా నేను వెర్రి వాడల్లే గుడిచుట్టూ తారట్లాడటం మొదలుపెట్టాను. ప్రతి సాయంత్రమూ. ఒక రోజున ఎక్కడో చూసినట్టున్న మొహం కనబడ్డది గుళ్లోకి పోతూ. తరువాత జ్ఞాపకం వచ్చింది నా భార్య! చాలా అందగత్తె అయింది! నా బావమరిది! తాగుబోతు వెధవ!

నా రక్తం వేడెక్కి వేడి చెవులవెంట కారటం మొదలుపెట్టింది. పార్వతీశం చావుకు పెద్దమనిషల్లే పగతీర్చుకోగలనా?

బయట నా భార్య కోసరం కనిపెట్టుకుని ఉండి తరవాత ఆమెను వాళ్లింటి దాకా వెంబడించాను. నన్ను చూడగానే నా భార్య మొహం మూడు రంగులు మారింది.

ఎవరూ నన్ను మర్యాద చెయ్యకుండానే నేను లోపలికి పోయి సావిట్లో నా భార్యను రెక్కపట్టి నిలవేశాను.

"నా స్నేహితుణ్ని చంపించింది నువ్వేనా?"

మాటలేదు. మొహం మరోరంగు మారింది.

"నువ్వతని వంక ప్రేమతో చూడకపోతే అతనంత పరవశుడు కాడు. నీ అన్నతో నువ్వెందుకీ విషయం చెప్పాలిసొచ్చిందీ? అతనే కనుక్కున్నాడా?"

మాటలేదు. కాని నా పట్టు నాకు తెలీకుండానే బిగిసి ఉండాలి. నా భార్య చిన్న కేకపెట్టి చెయ్యి వదిలించుకోవాలని చూసింది. నేను పట్టు మరింత గట్టిగా పట్టాను.

"అబ్బబ్బ! నన్నడిగాడాయన! అందుకని చెప్పాను! అమ్మమ్మమ్మ!"

"అంత మాత్రానికే నీ పాతివ్రత్యానికి భంగం కలిగిందా? అంత పతివ్రతవు మీ వాళ్లను పాటించకుండా నా దగ్గిరికెందుకు రాలేదు? అతన్నెందుకు ప్రోత్సహించావు? ఏ రకం ప్రోత్సాహం లేకుండా అతను నిన్ను అడిగే స్థితికొచ్చాడా...? నీ మీద పగ తీర్చుకుంటాను! నిన్ను నేను అదివరకు వదలక పోయినా ఇప్పుడు వదిలేస్తున్నాను. నువ్వెక్కడున్నా నేను వెయ్యి కళ్లతో చూస్తూంటాను. నువ్వేరోజు ఇంకోడితో పోతే ఆ రోజు నీకు నా చేతిలో చావు తప్పదు. నిన్ను బహిరంగంగా చిత్రవధ చేస్తాను... మగవాడికి ఇంకో మగవాడి మీద ఎంత ప్రేమ ఉండవచ్చునో అంత ఉంది నాకతని మీద! మమ్మల్నిద్దర్నీ ధ్వంసం చేశావు ఒక్క దెబ్బతో." నా కళ్ల వెంట నీళ్లు కారటం మొదలుపెట్టినై. నేను వెంటనే ఆ చోటు వదిలిపెట్టి ఇంటి దారి పట్టాను. దారి వెంట నా భుజం మీద చెయ్యి వేసి పార్వతీశం నడుస్తున్నట్టయింది! నా వేడి తక్షణం దిగిపోయింది.

ముద్రణ : అక్టోబర్ 1934